

Казка про маленьких кроленят

Джоель Чандлер Гарріс

У Братчика Кролика були гарненькі діточки. Вони слухалися маму і татка з ранку і до ночі. Старий Кролик скаже їм: "Лежи!" — вони лежать. Матінка Крільчиха скаже їм: "Біжи!" — вони біжать.

Вони ніколи не смітили в будиночку, а під носом у них було завжди сухо.

Тут Джоель мимохідь підняв руку і витер кінчик носа рукавом.

— Це були дуже чемні діточки, — продовжував старий. — А були б вони неслухняними, їм би давно кінець настав — у той самий день, коли Старий Лис заліз у хатинку до Братчика Кролика.

— А як це сталося, дядечку Римусе?

Нікого тоді не було вдома, одні лишень малесенькі кроленята. Старий Кролик працював на городі, а Матінка Крільчиха пішла за чимось до сусідів.

Маленькі кроленята саме бавилися в "Жучка", як раптом у хатку зайшов Братчик Лис. Кроленята були такі жирненькі — у нього аж слина потекла. Але він побоявся зачіпати маленьких кроленят без причини.

А кроленята перестрашилися на смерть. Вони збилися до купи, сидять і великими очима на Лиса дивляться. А Лис усе сидить і міркує, до чого б причепитися, щоб їх з'їсти. Раптом побачив — стоїть у кутку велика палиця цукрової тростини.

Прочистив він горло та й каже так нахабно:

— Гей ви, довговухі! Відламайте-но мені шматок цієї палиці, та побільший.

Кроленята миттю схопили тростину і давай її ламати, аж спітніли.

Але користі з того не було. Вони не могли відломати жодного шматочка. А Братчик Лис ніби й не дивиться. Знай покрикує:

— Ну, швидше, швидше там! Довго мені чекати?

А кроленята вовтузились, вовтузились, кректали над палицею, кректали — ніяк не могли її розламати.

Раптом почули вони — маленька пташка співає над дахом хатинки. А співала ця пташка таку пісеньку:

Дружно зубками гризить,

Дружно зубками точить,

Треба дружно пропиляти

І зігнути, розламати!

Кроленята зраділи й почали гризти палицю. Старий Братчик Лис ще й підвестися не встиг — а вони вже тягнуть йому велетенський шматок солоденької тростини.

От сидить Братчик Лис, все розмірковує, до чого б йому ще причепитися, щоб можна було з'їсти маленьких кроленят. Раптом схопився, зняв зі стіни сито та як гукне:

— Гей ви, довговухі! Збігайте-но до струмка, притягніть у цьому ситі води!

Кроленята щодуху — до струмка. Зачерпнуть ситом воду, а вода тікає; зачерпнуть,

а вода тікає.

Сіли кроленята, заплакали. А на дереві сиділа пташка. Вона й заспівала. Ось яку пісеньку вона співала:

В сито листя покладіть,
Глиною все заліпіть,
Та не гайтесь, поспішіть,
В ситі воду принесіть!

Тут схопились кроленята, поклали в сито листя, замазали дірочки глиною, щоб вода не витікала, і принесли води Братчику Лису. А Старий Лис розлютився, тицьнув ногою у велику дровиняку і сказав:

— Гей ви, довговухі! Хутко киньте цю колоду в вогонь!

Застрибали кроленята довкола дровиняки, кректали, сопіли — ніяк не піднімуть. Тут на паркані знову заспівала пташка. І ось яку пісеньку вона заспівала:

Поплюйте на лапки і разом
штовхніть,
Штовхайте, штовхайте та
спершу гойдніть,
А потім котіть, котіть і котіть!

Тільки встигли вони підкотити колоду до вогню, дивляться — їхній татусь стрибає, а пташка полетіла геть. Побачив Братчик Лис, що нічого в нього не вийшло.

— Треба мені, Братчику Кролику, йти, — сказав він. — Я на хвилюку забіг, провідати, чи всі у вас здорові.

— Та ти не поспішай, Братчику Лисе, — відповідає Кролик. — Лишайся, перекусимо разом. Братчик Вовк давно не заходить до мене, а вечори нині довгі. Я вже й заскучав!

Але Братчик Лис застібнув щільніше комірці і побрів додому.

— І ти краще біжи додому, синку, бо мама твоя давно вже у віконце визирає — виглядає свого синочка.